U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **J. H.,** proti žalovanému: **Finanční úřad Libereckého kraje,** se sídlem 1. máje 97, Liberec, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2017, č. j. 14686/17/2601-80541-507338 a ze dne 13. 1. 2017, č. j. 10867/17/2601-80541-507338, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, pod sp. zn. 59 Af 17/2017, o námitce podjatosti soudců krajského soudu

t a k t o :

Soudkyně Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, Mgr Hana Ptáčková, Mgr. Karolína Tylová a Mgr. Lucie Trejbalová **n e j s o u** vyloučeny z projednávání a rozhodování věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 59 Af 17/2017.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce v řízení o žalobě ve věci výše uvedené namítl podjatost všech soudců krajského soudu v aktuálním obsazení rozhodujících ve věci, s návrhem na jejich vyloučení z projednávání a rozhodování nejen této věci, a předložení věci jinému soudu z důvodu delegace nutné, protože jinak opět reálně hrozí, že jimi bude pokračováno v dalším pokořování nezávislého, nestranného, odborného a spravedlivého rozhodování soudů.

K námitce se vyjádřili všichni soudci správního úseku krajského soudu, do něhož věc žalobce spadá; žádný z nich přitom neshledal důvody zavdávající pochybnosti o podjatosti.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že námitka podjatosti není důvodná.

Z odůvodnění námitky podjatosti se podává, že důvod pro vyloučení soudců krajského soudu spatřuje žalobce v tom, že podle jeho názoru v této a jiných věcech nerozhodují „*nezávisle, nestranně, odborně a spravedlivě*“.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) jsou soudci „*vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr*

k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.“ (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem). Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. musí být námitka podjatosti zdůvodněna a musí v ní být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. Jakkoli je žalobcova námitka podjatosti velmi obecná a – izolovaně posuzováno – za hranicí požadavku na její odůvodněnost a konkrétnost, z jejího obsahu a ze skutečnosti, že žalobce vedl a vede před správními soudy, včetně krajského soudu, celou řadu soudních sporů, Nejvyšší správní soud dovozuje, že ji žalobce opírá o rozhodování krajského soudu v jeho věcech, jež nyní projednávané věci předcházely.

Námitka podjatosti není důvodná.

Integrální součástí práva na spravedlivý proces tak, jak je vymezeno v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je garance toho, aby ve věci rozhodoval nezávislý a nestranný soudce. Nestrannost a nezaujatost soudce je jedním z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování a jednou z hlavních premis důvěry občanů a jiných subjektů v právo a právní stát (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR). Nestrannost soudce je především subjektivní kategorií, vyjadřující vnitřní psychický vztah soudce k projednávané věci v širším smyslu (zahrnuje vztah k předmětu řízení, účastníkům řízení, jejich zástupcům), o nichž je schopen relativně přesně referovat toliko soudce sám. Pouze takto úzce pojímaná kategorie nestrannosti soudce by však v praxi stěží nalezla uplatnění vzhledem k obtížné objektivní přezkoumatelnosti vnitřního rozpoložení soudce. Kategorii nestrannosti je proto třeba vnímat šíře, tedy i v rovině objektivní. Za objektivní ovšem nelze považovat to, jak se nestrannost soudce pouze subjektivně jeví vnějšímu pozorovateli (účastníkovi řízení), nýbrž to, zda reálně neexistují okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že soudce má k věci určitý, nikoliv nezaujatý vztah. Subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání; rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního (shodně též nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 370/04).

Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vzhledem k tomu lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen z opravdu závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě.

Pro úsudek o podjatosti soudce a nemožnosti rozhodnout v důsledku toho nestranně a nezávisle není dostačující toliko obecné či subjektivní přesvědčení žalobce. Žádná z žalobcem uvedených skutečností, resp. obecný nesouhlas žalobce s obsazením soudu, nepředstavuje legitimní důvod pro vyloučení soudce z rozhodování věci.

Nejvyšší správní soud dospěl v posuzované věci k závěru, že nejsou naplněny podmínky pro to, aby výše uvedené soudkyně krajského soudu ve věci rozhodující dle

pokračování
rozvrhu práce, byly vyloučeny; je zcela v souladu se zásadou materiálního právního státu, aby ve věci, která jim byla dle rozvrhu práce přidělena, rozhodly.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu